

DORIS DE DAPPERE

en de
VLOEK van de
WABBERS

Simon
Mockler

DORIS DE DAPPERE

en de
VLOEK van de
WABBERS

Simon Mockler

Met illustraties van Cherie Zamazing

Vertaald door Koen Boelens en Helen Zwaan

**BILLY
BONES**

BILLY BONES
Vliegtuigstraat 6-H
1059 CL Amsterdam

BILLY BONES is een imprint van MEIS & MAAS

Eerste druk, juni 2019

Oorspronkelijke titel: Beatrix the Bold and the Curse of the Wobblers
onder licentie van Piccadilly Press,
een imprint van Bonnier Books UK, Londen
Tekst © Simon Mockler 2019
Vertaling © Koen Boelens en Helen Zwaan
Illustraties © Cherie Zamazing 2019
Omslag ontwerp © Alexandra Allden

The moral rights of the author have been asserted

ISBN: 9789463850049
NUR: 282

www.billybones.nl

1

Het kleine meisje en het grote geheim

In een paleis hier ver vandaan, in het koninkrijk Morden, woonde een klein meisje samen met een groot geheim. Het geheim en het meisje, dat Doris heette, woonden weliswaar allebei in het paleis, maar hadden elkaar nog nooit ontmoet. Het was namelijk wel een **groot** geheim, maar het paleis was nog **groter**, waardoor het geheim zich in allerlei donkere hoekjes kon verstoppen.

Met hier ver vandaan bedoel ik dat het ver was met paard-en-wagen, zonder zachte stoelen en verende banden zoals bij een moderne auto, maar met houten

wielen en jeukerig stro om op te zitten. Daar kreeg je een aardig pijnlijke kont van en daarom had je na een tocht met paard-en-wagen, ook al was het maar naar een vriendje of vriendinnetje in een dorp verderop, altijd **kontpijn**.

Om bij het paleis te komen moest je eerst door de heuvels, dan door het woud en vervolgens over een hobbelige weg, door de Zere Stuitjesstraat, linksaf op de Blauwe Billenboulevard en dan helemaal naar het einde van de Houten Kontkade.

Als je zo ver was gekomen en het niet halverwege had opgegeven, kwam je aan bij een van de raarste paleizen ter wereld. Het was minstens twee keer zo groot als Buckingham Palace, en in tegenstelling tot de meeste paleizen was dit paleis niet keurig netjes, maar een rommeltje. Het had ontelbaar veel torentjes en vlaggenstokken die tot in de wolken reikten. Op het dak stonden standbeelden van koningen en koninginnen die eruitzagen alsof ze al omver zouden vallen als er een duif op hun hoofd poept. En de

kamers waren op elkaar gestapeld, met een trap aan de buitenkant omdat ze die aan de binnenkant waren vergeten.

Het zag eruit alsof een reus het paleis in elkaar had geknutseld van cornflakesverpakkingen, wc-rolletjes en eierdozen, die allemaal aan elkaar waren gelijmd en goud waren geverfd.

Het eerste wat iedereen die er aankwam zei, was: ‘**Au!** Wat heb ik een zere kont!’

Nee, hoor, dat zeiden ze niet. (Nou ja, sommigen wel.) Het eerste wat ze zeiden, was: ‘Wat een reusachtig paleis! De koningin die hier woont, is vast schatrijk!’

Het is algemeen bekend dat koningen en koninginnen meestal schatrijk zijn. Vroeger, in de dagen van weleer, kon je zien dat ze rijk waren doordat ze niet elke dag hetzelfde ondergoed droegen zoals de rest van het volk, maar dat ze dat minstens een keer per maand verschoonden. Soms zelfs twee keer.

Wat je misschien niet wist, is dat er naast rijke

koningen en koninginnen ook nog superrijke koningen en koninginnen bestaan. Die hebben nog meer geld en ondergoed dan de rijke. Sterker nog, ze hebben waarschijnlijk meer ondergoed dan een megarijke profvoetballer zoals Cristiano Ronaldo.

Nou, hou je vast. Hiervan zul je steil achterover slaan. De superrijke koningen en koninginnen zijn rijk, maar niet de allerrijksten. Er zijn ook nog koningen en koninginnen die zo rijk zijn dat ze niet eens meer weten wat geld ook alweer is. Ze weten dat ze er een heleboel van hebben, maar ze denken net zo over geld als jij en ik denken over lucht. En bij lucht sta je niet echt stil. Die is er gewoon.

Je denkt nu misschien dat een koningin met een paleis van goud tot die laatste categorie behoort en minimaal een keer per maand schoon ondergoed aantrekt. Misschien zelfs twee keer. Misschien verwacht je wel dat ze alles zou kunnen kopen wat haar hartje begeert. Maar dan heb je het mis.

Ten eerste speelt dit verhaal zich ontzettend lang

geleden af en waren veel van de spullen die jij en ik zouden kopen nog niet uitgevonden. Er bestonden nog geen rolschaatsen, geen iPads, geen apps en geen Pokémon. Je kon toen nog niet eens een voetbal

kopen. De smid in het dorp had een grote collectie mooie hoefijzers en de kruidenier maakte heerlijke spruitjessoep die hij aan huis bezorgde, maar dat was het dan ook wel. De meeste dingen waren

gemaakt van modder of hout. Je kunt ontzettende lol hebben met modder en hout, maar je kunt er geen Xbox van knutselen.

Ten tweede was de koningin pas tien jaar oud en had niemand haar verteld dat ze de koningin was.

Dat zal ik even herhalen, want het is belangrijk en je bent waarschijnlijk nog aan het bedenken hoe je van modder en hout een Xbox kunt maken.

Niemand had haar verteld dat ze de koningin was.

Jij en ik kunnen ons misschien niet voorstellen dat je niet doorhebt dat je de koningin bent. Je bent het immers wel of je bent het niet, en de meesten van ons zijn het niet. Maar koningin Doris wist niet dat ze de koningin was. Ze was gewoon Doris.

Dat was het geheim, het ontzettend grote geheim dat met Doris in het paleis woonde. Het zat verborgen in donkere hoekjes, weg van het licht. Zo'n groot geheim kan alleen verborgen blijven met de hulp van een heleboel mensen, en er stond dan ook een leger bedienden klaar om het weg te moffelen, er een laken overheen te gooien, Doris af te leiden door haar de verkeerde kant op te wijzen, of te zeggen dat het maar een grapje was. Dat was geen makkelijk karwei, want het was een beetje alsof je een olifant moest verstoppen. Maar als de lakens en het paleis groot genoeg zijn, kun je zelfs een olifant laten verdwijnen.

2

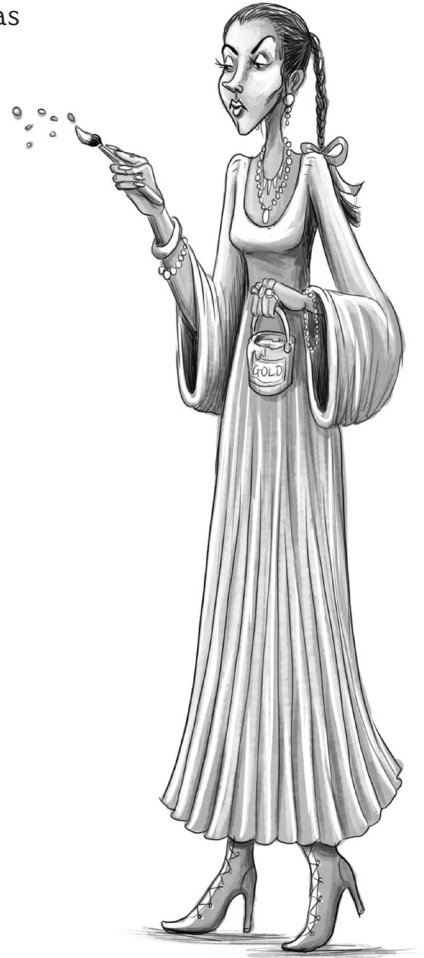
Ivan de Angstaanjagende en Esmerelda de Verschrikkelijke

De belangrijkste bewaarder van het geheim was de tante van het meisje, Esmerelda. Haar volledige naam was Esmerelda de Verschrikkelijke, maar niemand zei dat waar ze bij was, behalve degenen die graag wilden dat hun hoofd werd afgehakt. En er zijn niet zoveel mensen die dat willen.

Ze was er niet blij mee dat Doris ook in het paleis woonde, maar ze was wel blij met al het goud dat ze had gekregen in ruil voor de zorg voor haar nichtje. Er was niets waar tante Esmerelda meer van hield dan van goud. Ze hield meer van goud dan een merel

houdt van een sappige worm, dan een politieagent houdt van boeven vangen en dan een leraar houdt van schoolvakanties. Ze hield zoveel van goud dat er overal in het paleis potten stonden met verf die zowaar van echt goud was gemaakt. Als ze iemand een beetje vies of lelijk vond, kwakte ze wat spetters goudverf in zijn gezicht. (En dan kon je maar beter niet klagen, want anders hakte ze je hoofd er misschien wel af.)

Haar man heette Ivan de Angstaanjagende. Dat zei men wel waar hij bij was, maar dat vond Ivan niet zo erg. Als je bevelhebber bent van een leger, kunnen je soldaten je maar

beter een beetje eng vinden, anders is het erg moeilijk om ze te laten luisteren. Ivans leger telde vijfduizend soldaten. Dat zijn heel wat mensen om de baas over te moeten spelen, maar dat hij bekendstond als Ivan de Angstaanjagende (of soms als meneer de Angstaanjagende) maakte het een stuk makkelijker.

Doris vond haar tante niet zo verschrikkelijk en haar oom ook niet verschrikkelijk angstaanjagend, maar ze vond ze wel allebei nogal raar. Zo lachte tante Esmerelda om dingen die zeker weten niet grappig waren, zoals: ‘Zullen we haring eten als ontbijt? Ja, laten we dat eens doen... Hahaha!’ Of: ‘Schiet op, kleed je aan, anders ga je nog dood van de kou... Hahaha!’ Doris begreep niet zo goed wat er grappig was aan haring als ontbijt of aan doodgaan van de kou, maar haar tante liet dan een lach horen die klonk alsof iemand met een theelepeltje tegen een vissenkom tikte.

Oom Ivan lachte maar zelden, zelfs wanneer Doris haar beste moppen op hem uitprobeerde. Hij

hield niet van kinderen en ook niet van moppen. En al helemaal niet van kinderen die moppen tapten. Toch waagde Doris het er zo nu en dan op, gewoon om te zien of ze hem van gedachten kon laten veranderen.

‘Wat is het lievelingseten van een eend?’ vroeg ze dan. ‘Kwekkers!’

Haar oom gromde, alsof er wat eten vastzat in zijn keel. Doris probeerde het opnieuw.

‘Hoe noem je iemand die bang is om zijn hoofd te stoten? ...Wilhelm!’ zei ze proestend. Haar oom hield zijn kaken stijf op elkaar en ademde diep in. Hij spande al zijn spieren aan. Zijn hand hing boven zijn mes. Doris werd er een klein beetje bang van, maar ze was zo nieuwsgierig naar wat er zou gebeuren dat ze toch verderging.

‘Hoe noem je een vlieg zonder vleugels...?’

Ditmaal kreeg Doris niet eens de kans om de clou te vertellen. Haar oom haalde zijn mes uit de schede, gooide hem met één soepele beweging snoeihard in de muur en spietste zo een bromvlieg aan het hout.

‘Een loop,’ zei ze, bijna op fluisterton.

‘Die noem ik... dood,’ zei Ivan. Hij sprak het woord ‘dood’ uit alsof het eindigde op drie d’s. Daarna trok hij het mes uit de vlieg aan de muur en veegde het af aan zijn broek.

Soms vroeg Doris hem bij het ontbijt naar haar ouders, tussen de hapjes haring door. Arme Doris wist niet eens of ze nog leefden. Maar dan

haalde Ivan zijn schouders op, gromde en zei:
'Sommige dingen kun je maar beter niet vragen.'

Als iemand anders zo had

geantwoord, zou ze

door blijven vragen

tot ze een echt ant-

woord kreeg. Maar
als haar oom dit zei,

met zijn zachte stem en

zonder haar aan te durven kijken,

terwijl hij met zijn mes voorzichtig de graatjes uit de

haring haalde, wist ze dat ze dat maar beter niet kon

doen. Uiteindelijk was ze er dan ook mee opgehou-

den.

Een andere vraag die ze niet meer stelde was:

'Mag ik buiten spelen?'

Steeds als ze dat vroeg, kwam haar tante met

een nieuw smoesje op de proppen. Hoewel ze dus

had besloten het niet meer te vragen, kon Doris

op een dag de verleiding toch niet weerstaan.

Er was eens een meisje in een land hier ver vandaan, dat met een GROOT geheim leefde. Het meisje heette Doris en het geheim was... nou, daar kom je gauw genoeg achter.

Doris is een dappere en slimme meid. Ze woont in een paleis, maar is nog nooit buiten geweest, want dan valt ze misschien van de rand van de wereld, of wordt ze opgepeuzeld.

Hè, wat?

Wat is nu dat grote geheim dat iedereen voor haar verborgen houdt? Doris besluit op zoek te gaan naar antwoorden. Samen met haar trouwe vrienden Joh het jongetje, Hond de hond en Wilfred de Wijze kan ze alles aan...

Met illustraties van Cherie Zamazing

9 789463 850049

www.billybones.nl

**BILLY
BONES**

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

AVONTUUR

GEHEIMEN

HUMOR

